

Κοντά μια βδομάδα τώρα διαβάζω και τρίβω τα μάτια μου κι αναρωτιέμαι «βρε, μπας και κάνω λάθος;», μπας και τόσα χρόνια ζούσα σ' άλλη χώρα; Επειδή εγώ ήξερα ότι ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ήταν ο πολιτικός που σφράγισε την πολιτική ζωή αυτού του τόπου ερήμην της επιθυμίας του λαού. Κλήθηκε από το παλάτι να αναλάβει πρωθυπουργός, τον Οκτώβρη του 1955. Τον κατάγγειλαν ολόκληρη η αντιπολίτευση αλλά και οι Παναγιώτης Κανελλόπουλος, Στέφανος Στεφανόπουλος και Σπύρος Μαρκεζίνης. Δημιούργησε την ΕΡΕ κι έναν εκλογικό νόμο που μετέτρεψε το 47,38% των ψήφων της σε 165 βουλευτές, ενώ η Δημοκρατική Ένωση, με 48,15% έμεινε στους 132. Στις επόμενες εκλογές με νέο εκλογικό σύστημα το ποσοστό ψήφων της ΕΡΕ έπεσε στο 41,16%, αλλά η δύναμή της στη Βουλή ανέβηκε στους 171 βουλευτές. Μετά, ήρθαν οι εκλογές της βίας και νοθείας (29 του Οκτώβρη του 1961) που του χάρισαν 176 βουλευτές.

Ως την παραίτησή του το 1963 (μετά από εκείνο το «ποιος κυβερνά αυτόν τον τόπο;»), είχε καταφέρει να ισχυροποιήσει το αστυνομικό κράτος, στον κόρφο του οποίου ανδρώθηκαν παρακρατικοί («Καρφίτσες» κ.λπ.), επίσημοι κρατικοί τραμπούκοι (ΤΕΑ κ.λπ.) αλλά και κομματικοί (ΕΚΟΦ κ.λπ.), να καταστρέψει την Αθήνα και να επιτρέψει να φύγουν στην ξενιτιά ή να συρρεύσουν στα αστικά κέντρα εκατομμύρια απελπισμένων Ελλήνων. Με τα μυστικά κονδύλια να τροφοδοτούν κονδυλοφόρους και τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων να καθορίζουν, ποιος θα βρει δουλειά και ποιος όχι. Και με τον χαφιεδισμό επίσημη πολιτική του κράτους.

Η σύγκρουσή του με το παλάτι ήταν αναπόφευκτη. Αυτό τον είχε αναδείξει πρωθυπουργό. Επόμενο ήταν να τον θεωρεί δικό του όργανο ως το τέλος. Αν εκείνος αποφάσισε να σηκώσει κεφάλι, φυσικά και θα έπρεπε να αναμένει την αντίδραση. Με τον λαό κατηγορηματικά εναντίον του, όπως έδειξαν όλες οι εκλογικές αναμετρήσεις, και με το παλάτι πια να μην τον θέλει, το Παρίσι ήταν η πιο αξιοπρεπής λύση. Ούτε σύγκριση, με τον Γεώργιο Παπανδρέου, όταν το ιουλιανό ανακτορικό πραξικόπημα του 1965 ξεσήκωσε πρωτοφανή λαϊκή αντίδραση.

Για την πρώτη οκταετία του Καραμανλή, οι οπαδοί του επισείουν το ότι έφτιαξε δρόμους και ξεκίνησε τη σύνδεση με την τότε ΕΟΚ. Όντως. Αν επιζούσε ο Παπάγος, δε θα στρεφόταν προς την Ευρώπη; Αν γινόταν ο Γεώργιος Παπανδρέου πρωθυπουργός, όπως ήθελε ο λαός, δεν θα κινούσε τις διαδικασίες; Ο Ράλλης; Ο Κανελλόπουλος; Ο οποιοσδήποτε προσανατολισμένος στο ΝΑΤΟ πολιτικός, το ίδιο δε θα έπραττε;

Μένουν οι δρόμοι, με ή χωρίς τα «βραχώδη οικόπεδα». Αρκούν;

Αν η πρώτη «εποχή Καραμανλή» ξεκίνησε χάρη στην επιλογή του παλατιού, η δεύτερη οφείλεται στην κατάρρευση της χούντας με το έγκλημα στην Κύπρο. Του 1974, όχι των συνθηκών Ζυρίχης και Λονδίνου.

Ο αυτοεξόριστος των Παρισίων ήταν ο μοναδικός πολιτικός που με κάθε επιμέλεια απέφυγε να κάνει οποιοδήποτε σχόλιο για το καθεστώς των Απριλιανών. Και ενοχλιόταν, όταν ο Ανδρέας Παπανδρέου του ζητούσε «φορτικά» να πάρει θέση. Κρατούσε για τον εαυτό του τον ρόλο της χρυσής εφεδρείας, την ίδια ώρα που ο ελληνικός λαός στέναζε στον γύφο της τυραννίας. Φυσικά και προτιμήθηκε ως διαχειριστής της μεταπολίτευσης, καθώς η σιωπή του αποδείχθηκε χρυσός. Τον Ανδρέα θα καλούσαν; Ή τον Παναγιώτη Κανελλόπουλο; Ή τον Γεώργιο Μαύρο;

Και βέβαια ήταν αναιμακτη η μεταπολίτευση: Οι χουντικοί να γλιτώσουν το τομάρι τους προσπαθούσαν, καθώς με την ανεκδιήγητη επιστράτευση είχαν χάσει και πόστα και τ' αβγά και τα πασχάλια.

Κατάργησε τον 509 και νομιμοποίησε το ΚΚΕ. Πότε; Το ΚΚΕ λειτουργούσε φανερά από την πρώτη στιγμή της μεταπολίτευσης και η ως τότε παράνομη «Νέα Ελλάδα» κυκλοφορούσε νόμιμα μέσω του πρακτορείου διανομής των εφημερίδων. Ο Καραμανλής απλά επισημοποίησε μια ντε φάκτο κατάσταση.

Με το δίλημμα «Καραμανλής ή τανκς», ο αρχηγός της ΝΔ πήρε για πρώτη και τελευταία φορά στη ζωή του την έγκριση της πλειοψηφίας να κυβερνήσει. Και την πήρε πανηγυρικά με 54,37%! Τρία χρόνια αργότερα, όταν είχε πια εξασφαλιστεί η «αναιμακτη μεταπολίτευση», είχε εγκριθεί το στιγμιαίο και είχαν μεταβληθεί σε ισόβια οι εις θάνατον καταδίκες, το ποσοστό του γύρισε στα φυσιολογικά επίπεδα του 1958 με 41,84%!

Οι καιροί δεν ανέχονταν πια βία και νοθεία. Κι ο Κωνσταντίνος Καραμανλής φρόντισε

έγκαιρα να πάει πιο πέρα: Η Ένωση Κέντρου διασπάστηκε γι' άλλη μια φορά, το κόμμα των Νεοφιλελευθέρων διαλύθηκε, ο Κωνσταντίνος Τσάτσος παραιτήθηκε μεγαλόψυχα και, στο τέλος της αναταραχής, προέκυψε πρόεδρος Δημοκρατίας ο Καραμανλής.

Στα 1985, όταν κατάλαβε ότι δεν τον έπαιρνε άλλο, παραιτήθηκε πρόωρα και φανερά ενοχλημένος. Γι' άλλη μια φορά δήλωσε πως δεν έχει σχέση «με αυτό που αποκαλείται δημόσιος βίος», καθώς έβλεπε τον Σαρτζετάκη στην πολυθρόνα. Μόλις όμως η ευκαιριακή πλειοψηφία της ΝΔ (με τον χαμό του 1989) του το επέτρεψε, ξαναγύρισε στην προεδρία, το 1990.

Αυτόν τον Καραμανλή εγώ θυμάμαι. Και βέβαια, κάτι σημαντικό του οφείλω: Το ότι έστησε τον Κοκό να περιμένει άδικα τηλεφώνημα για πάνω από είκοσι χρόνια. Επειδή, στη βράση κολλάει το σίδερο. Κι αν ο Κοκός ερχόταν με το ίδιο αεροπλάνο, γύρευε πώς θα ξεμπερδεύαμε από δαύτον.

(protagon.gr, 10.3.2013)